

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Mrena Julianna

MINIMÓ

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Mrena Julianna

MINIMÓ

ISBN 978-963-587-577-1

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2024-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Mrena Julianna, 2024
Illusztráció © Szert-Szabó Dorottya, 2024
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2024
Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Granca Gergely
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Szert-Szabó Dorottya
rajzaival

Hunyd be a szemed most, mondok egy mesét.
Arról fog szólni, hogy mit rejt a **sötét**.
Jól gondoltad, tényleg van ott valami...
ahogy jön-megy, zajt csap, néha hallani,
látni az árnyékát, mozog a falon,
de senki se tudja, mi lehet vajon.

Nevét nem tudják, csak nagyon kevesen,
de látni még ők se látták sohasem,
holott ki-be mászkál, házról házra jár,
nem állítja meg az ajtó, sem a zár,
besurran, amikor nem nézünk oda,
és kedvenc helye épp a gyerekszoba.

Ronda rémség? Csupa karom és agyar?
Miért ólálkodik? Mégis mit akar?
Mit csinál, mikor a sarkokban neszez?
És rosszban sántikál? Lehet, hogy megesz?
Ki ő, a sötétben csendben osonó?
Megmondjam? Na figyelj. Ő a **Minimó**.

A child with curly brown hair and large green eyes stands on a blue cylindrical stool. The child is wearing a blue long-sleeved shirt with white clouds, blue pants with white clouds, and a green and red checkered cape. The child is barefoot. To the left is a bed with a colorful patchwork quilt. To the right is a wooden chair. The background is dark and textured, suggesting a night scene. The text is in Hungarian and describes a child's bravery.

Ágyad alá kúszik, szépen bevackol,
akkor jön csak elő, ha te már alszol.
Aztán mondjuk simán bebújik hozzád,
és orrodhoz nyomja jéghideg orrát.
Felriadsz néhanap te is **éjszaka?**
Biztos lehetsz benne: ő volt az oka.

Volt egyszer egy gyerek. Kicsi, de bátor.
Nem félt például a kóbor kutyaóktól.
Mikor szurit kapott, állta vitézül.
(Pedig attól sok felnőtt is kikészül!)
Merészen, szédítő magasra mászott.
Még ilyen vakmerő kölköt ki látott?

Zombik és mutánsok, kicsi zöld lények?
Elteázna velük. Nem gond, de tényleg.
Huhogó szellem? Troll? Vagy egy múmia?
Lerendezné mindet az új csúzlíja!
S ha találkozna egy éhes tirexszel?
Simán megetetné. Például keksszel.

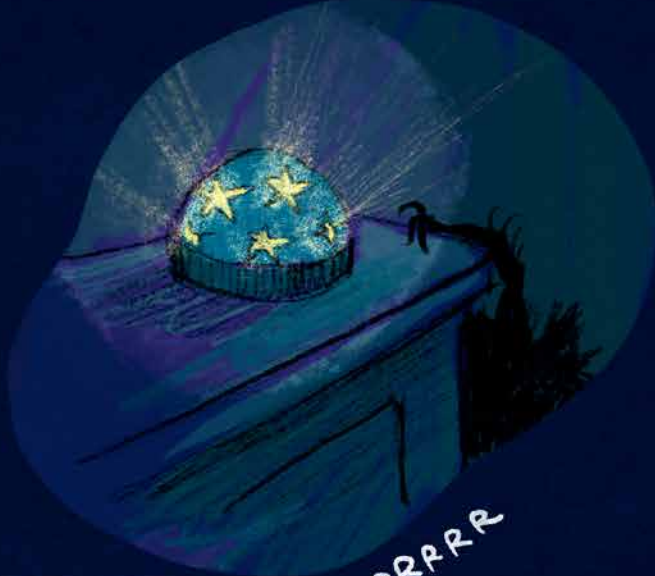

Csakhogy azt az egyet, nos, nem szerettem,
ha lement a nap, és eljött az este.
Nem igazán akart aludni menni,
se fogat mosni, se pizsamát venni.
Bebújni az ágyba? hát azt meg pláne!
És a villanyoltás? Most viccelsz? **Vááá! Neee!**

Sötét lesz! És akkor jön a **Minimó!**
Ő, a szurtos mancsú belopakodó!
S hogyha egyszer elkap, mi lesz, ki tudja,
elvisz magával egy fekete lyukba.
Elmajszol mustárral vagy majonézzel,
elnyal, mint egy fagyit, és... jól kinézel!

Próbált ő nem félni. De hát hiába,
semmit sem ért itt az éjjeli lámpa,
se az ölelős plüss, se a varázsszó.
Mert a Minimó, az ágy alá mászó
tutira lesben állt, parázsló szemmel,
hát már hogyné félne tőle az ember?

Mindig, ha a gyerek már csendben feküdt,
rákezdtek rögtön a hangok mindenütt.

Recsegés, ropogás, apró kis zajok,
mint mikor valaki halkán mocorog.
És ez nem minden, mert jöttek az árnyak,
a falon itt meg ott, fel-le cikáztak.

Na ebből elég! Jobb lesz a nagyágyban,
mama, papa és ő, elférnek hárman.
De ha a folyosón vár a Minimó,
a mohón gyerekláb után kapkodó?
Vagy fönről csap majd le, s menten kilapít?
Tenni kell sürgősen most már valamit.

De mit? De mit? De mit? Egy ötlet kéne,
hogy többé már ne kelljen félni végre.
Építeni mondjuk egy szuper csapdát!
Nagyot és erőset! Ez jó terv! Az hát!
Foglyul ejti biztos majd a **Minimót**,
legyen bármilyen nagy, ronda behemót!

Hozzáfogott rögtön: kötelek, pokróc,
egy nagy kartondoboz és botok (vagy nyolc),
golyók, csövek, kövek, egy régi spulni,
meg egy zokni... de nem győzőm sorolni.
Estére kész lett a Minimó-csapda.
Csalétek kellett még, csak egy darabka.

Fürdés és fogmosás, pizsama, ágyba.
Lámpaoltás! Izgi! Már alig várta.
Őrködött. Feküdt a koromsötétben,
minden zajra fülelt. Teljesen ébren.
Minimó, hol vagy, te szörny, te **rémalak**?
Gyere már, hogy végre elkaphassalak!

De neszt se hallani. Az árnyak sehol.
A gyerek szíve meg vadul zakatol.
Eltelik fél óra. Meg még egy másik,
És még mindig semmi. Jó nagyot ásít.
Egyre álmosabb már, de küzd ellene,
Aztán lecsukódik lassan a szeme.

RECCS

Álmodik. Arról, hogy jön a Minimó,
tör-zúz, és dől minden, mint a dominó,
csattogtatja fogát, bömböl és tombol,
amerre lép, mindent szétkap izomból.
Ekkor... **CSATTANÁS!** A gyerek felébred,
s nem lát maga körül mást, csak sötétet.

TSSSS

De mintha valami mégis más lenne...
A csapda működött! Ott lapul benne
a titokzatos, a nagy, rettenetes...
Húha, most jön csak a feketeleves!
Most majd megtudjuk, hogy mi a Minimó,
lámpát felkapcsolni! Hú! **Mi a manó!**

Ledöbben a gyerek. Áll csak szájátva,
nem hiszi, hogy amit lát, azt jól látja:
egy nyamvadt kis izé, koromfekete.
A bundája, mint egy ócska sárkefe.
Nem szörny ez, de nem ám, sem pedig mumus.
Kitalálsz? Na? Egy... fekete cicus!

Farkasszemet néztek, macska és gyerek.
Ez itt a Minimó? Hát az hogy lehet?
Ő volna, ki jár-kel, sötétben neszez?
Nem túl valószínű, hogy tényleg megesz.
Meg is szólította: – Hát szóval, *helló*,
te vagy az éjjeli belopakodó?

Így a macsek: – **Még** szép! Mit hittél, ki az?
Mit suddognak rólam, hidd el, nem igaz.
Bizony, én vagyok az, én, a Minimó,
És olyan vagyok ám, mint egy dinamó!
Pörgök és ugrálok, bucskázok, futok,
el se hinnéd, milyen trükköket tudok!

– Vagy úgy – mondja most a gyerek –, világos.
De mindig csak jössz-mész? Sosem vagy álmos?
Különben is, hol laksz? Mikor mész haza?
És miért császkálsz itt folyton éjszaka?
Tulajdonképpen, mondd, mégis mit akarsz?
Ijesztgetni próbálsz, te csúf kis vakarcs?

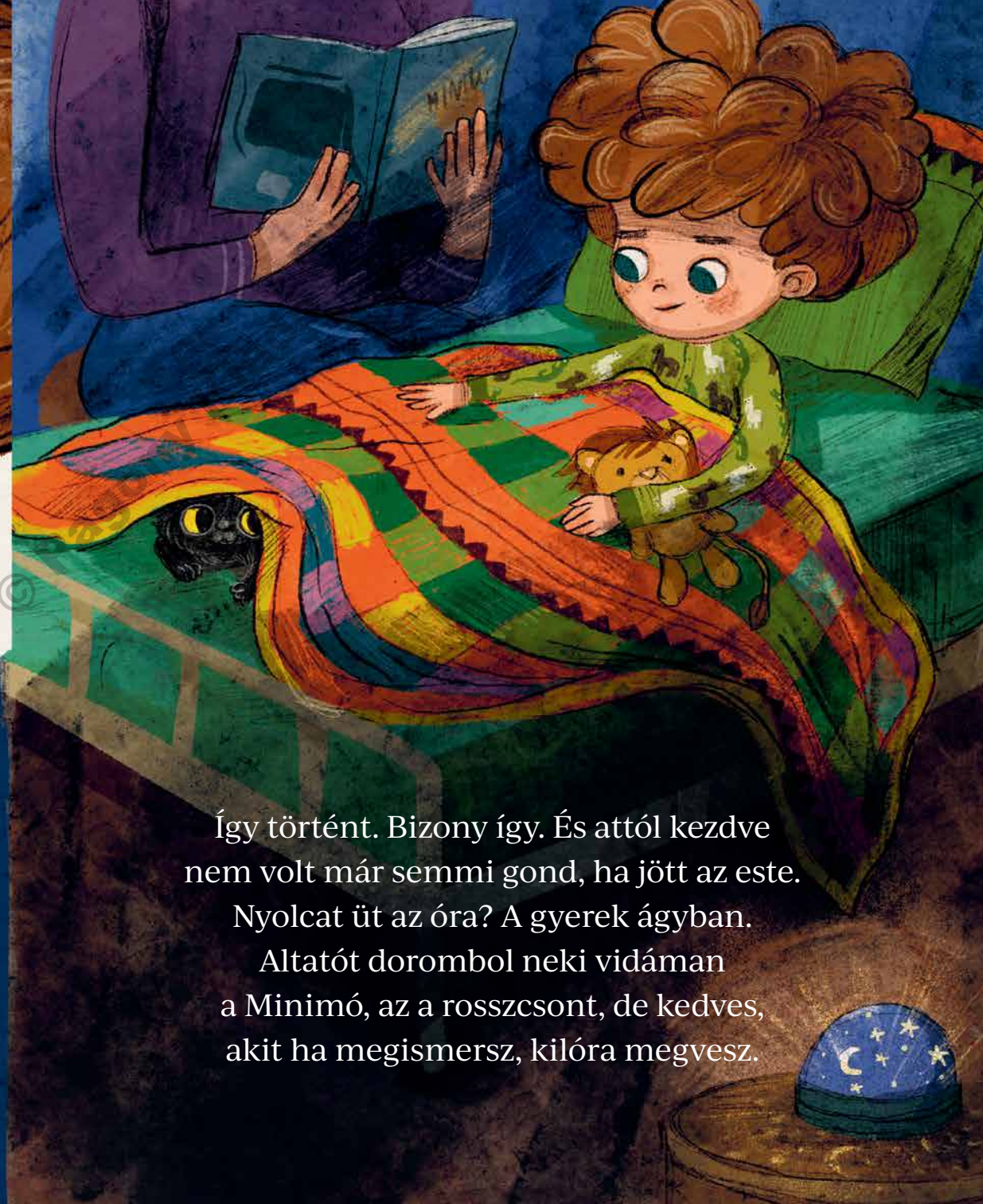

Erre a Minimó: – Úgy áll a dolog,
én nappal szunyálok, éjjel fent vagyok.
Házról házra járok, mert nincs otthonom,
mindig csak egyedül. **Úgy unatkozom!**
Mindenki csak hortyog, alszik, mint a tej.
Játszani szeretnék, de sosincs kivel.

Mert sötétben járok, nem látnak soha.
Úgy érzem, a sorsom kicsit mostoha.
Szépen kérlek, légyszi, engedj ki, gyerek!
Bocs, ha megijedtél. Jobb, ha most megyek,
sajnálom is, ami történt, fenemód.
Ígérem, nem látod többé Minimót.

A gyerek így szólt: – Ezt a hülyeséget!
De mondd csak, meg lehet simizni téged?
Majd én játszom veled, leszünk barátok?
Nem lesz már uncsi az este, meglátod.
És ha majd elalszom, itt maradsz velem?
Őrzöd az álmom? – A válasz: – Szívesen.

Így történt. Bizony így. És attól kezdve
nem volt már semmi gond, ha jött az este.
Nyolcat üt az óra? A gyerek ágyban.
Altatót dorombol neki vidáman
a Minimó, az a rosszcsont, de kedves,
akit ha megismersz, kilóra megvesz.

Vége a mesének, hunyd le a szemed.
Engedd a sötétet szépen közelebb.
Titokzatos, de már jobban ismered.
Egyszer majd barát lesz? Még az is lehet.
Nézd, egy kormos szőrszál a párnára szállt.
Álmodj róla szépet. Most jó éjszakát!

MELYIK CICÁNAK
NINCS PÁRJA?

Olvasáskérdő © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó